

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XLIII. In Domin. XIV. Post Pentec. Nemo potest duobus Dominis servire.
Matth. 6. Arg. Dominium Monarchicum.

Nutzungsbedingungen

urn:nbn:de:hbz:466:1-56286

um perpetuum , nec me permittas ob
ingratitudinem meam damnari, quem
denihilo creasti. Amen.

CONC 10 XLIII.

IN DOMINICA XIV. POST PENTECOSTEN.

nemo potest duobus Dominis servire. Matt. 6.

ARGUMENTUM.

DOMINIUM MONARCHICUM.

Axioma prædi-
ctum quantum-
vis æternæ sapi-
entiae oraculo
prolatum, incon-
cussis SS. Patrum
stet fixum testi-
moniis, evidentibus Doctorum haud
vulgarium elucidatum demonstratio-
nibus, & quotidianâ comprobatum
experienciâ; nihilo minus bene multi
idque haud vulgaris notæ, contra idip-
sum quâ verbis, quâ operibus lorican-
tur, deprælanturve. A. De bicordi-
bus illis Babyloniis in Samariam trans-
latis sacræ testantur paginæ: Et cum Do-
minum colerent, diu quoque suis juxta con-
fuetudinem gentium serviebant. Cum
veri Numinis offensionem in se ani-
mum recolligere contenderent, una
Deorum futilium pacem maestatis ho-
stiis expetebant. Cum DEO cœli u-
nam faculam incenderent, idolo suo
plures inflammabant acerras; cum il-
lum colerent Sabbatho, huic Solis, ac
Luna lucem factam habebant,

4. Reg. 17. 33.
De ejusmodi itidem Claudiani Is-
raelitis sub Rege Achabo, jam idolis in
montibus, jam DEO vivo, & vero in
Jerusalem offerentibus, queritur non
sine sulphure Elias Vates: Usquequò 3. Reg. 18.
claudicatio in duas partes. Si Dominus est 21.
DEUS, sequimini eum; si autem Baal se-
quimini eum. Usquequo fissum est cor
vestrum, & jam DEO cœli ac terræ,
jam emortuis simulachris poplites ar-
cuatis? Si ille est DEUS vester, eidem
ingeniculamini, si non è contra hæc muta
idola, illis vos ex asse ad contemptum,
& ignominiam sempiternam dedicate.
Eiusmodi Hirco-cervos etiam num re-
perire est, qui Machiavellico imbuti
genio, Religionis labarum ac popula-
ris auræ Ethesias explicant, & ad oculum
sese Orthodoxos, re ipsa remotis
arbitris Orco-dokos profitentur. In
acute virtutem simulant, in animo vitia
enutriunt; DEUM ore nonnunquam
invocant, Atheismum intimis insitum
medullis amplexantur, & promovent.
Haec illis ars artium videtur exhibere
sese amphibios, utrique parti quan-
tum.

Ecce

tumvis adversæ velificari, fidem labiis non moribus tenere, Numen otetens advocate, Diabolum non lædere. Hanc illi vitam, doctrinamve ut tenent morticu*s*, ita identidem propugnant flagrantissimè. Quam futili verò illi nitantur fundamento, & quam stabili atque inconcluso Evangelicæ veritatis axioma; dum auspiciis tuis ô Christe Assertor propugnare intendo, mihi vires, ac facultatem, auditoribus meis cor docile elargitor.

§. I.

Servitus duorum Dominorum sibi subordinatorum non repugnat.

Servitus virorum Sanctorum.

II. **A**Cademia mundana, ac Machiavellica dum nihil antiquius habet, quam ut contrarium evincat, citra alias suas fallacias, hisce, similibusque sophismatis utitur. Jacobus Patriarcha annis omnino viginti in frigore & astu, in siti, & fame, diu, noctuque famulabatur Labano homini Ethnico, & idololatra; & nihilo minus mansit incorruptus, juratissimusque DEI servus. Josephus itidem hūd mōdico tempore Putiphari mancipatus erat, nec tamen à cultu, & observantia Domini DEI sui ad unguem recessisse auditus est anquam. David subinde Rex ancillabatur Saul, ac jam Cytharœdum, jam militem, jam ducem agebat, & tamen Numen supremum septies in diem minimum in vota vocabat *septies in diem laudem dixi ihi.*

In novo Testamento non pauci Christianorum apud Ethnicos summati stipendia merebant, illorum nutritibus, ac nichib⁹ obsecundantes. Et

etiamnum bene multi à latere, à pedibus, aliisque servitiis sunt Dominis terrenis, quantumvis discolis, & flagitosis, mundo ac carnimancipatis, qui neutiquam traduci poterunt, perinde ac si DEO suo non una deserviant. Ergo omnino non implicat servire mundo, & caelo; homini, & Numinis, vel quodidem est duobus Dominis.

Cui objectioni Christiana reponit *Dominum Theosophia*, hos aliosve innumeros plurium sibi subordinatorum non implicat. Etenim quid aliud servire est, præterquam alterius exequi voluntatem, ipsius imperiis præstò esse, desideria etiam si fieri potest prævenire? Hi verò cujus quæsio voluntati morem gerebant præterquam divinæ, quum Dominos suos, perinde ac vicarios Numinis, suspicentes, ea, quæ illi erant placita exequabantur, quæ contraria aversabantur? Altè enim animo fixerant monitum D. Pauli Apostoli: *Servi subditi estote Dominis vestris carnalibus, cum timore, & tremore, in simplicitate cordu vestri, sicut Christo, non ad oculum servientes, quasi hominibus placentes; sed ut servi Christi facientes voluntatem ipsius ex animo, cum bona voluntate servientes, sicut Domino, & non hominibus.* Profundè & illud Petri Apostolorum *1. Pet. 2. 13*: *Antistitis: subjecti estote omni humana creatura propter DEVUM; sive Regi, quasi præcellentí; sive ducibus, tanquam ab eo missis, ad vindictam malefactorum, laudes verò bonorum. Liquidum item erat, Dominis quod non sit potestas, nisi à DEO; que autem sunt à DEO ordinatae esse.* Est enim Princeps, & Dominus quisque viva Numinis imago, & quasi vicarius illius ab eo interris constitutus, juxta illud sapientia

Sapiens: Per me reges regnant, & legum conditores justa decernunt. Et ea-
Prov. 8.15. propter qui præcepta Domini sui car-
nalis justa & æqua transgreditur, DEI
Rem. 13. ipsius præcepta violat. *Qui resistit potestati* (ait idem Doctor gentium) *DEI* ordinationi resistit; qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt. Hinc servi illi morigeri in Dominio terreno, cœlesti suspectabant, ac reverebantur; inque eorum autoritate esse, atque à nutu dependere allaborabant. Evidens itaque est non pluribus Dominis, sed uni DEO deservisse, & in tantum summatibus suis obnoxios extitisse, in quantum imperia ipsorum voluntati divinæ non refragabantur.

III. Ut perspectam hanc veritatem Rex Babylonis habuit, ita contestatam venturis reddidit seculis. Quippe quum malevolentia principum suorum, unus ex ephebio ipsius, Daniel nomine, in lacum leonum missus esset, primo diluculo properans ad os lacis, in quem protritus fuerat, non alio eum titulo, præterquam servi Dei dignatus est. *Daniel serve Dei viventis, Deus tuus, cui tu servis semper putasne valuit te liberare à Leonibus?* In quem locum Theodoreus: *Ipsius non suum vocat, eò quod Daniel non tam hominem, quam Deum in omnibus functionibus suis propositum haberet, & domino suo terreno multò maxime ob cœlestis regni stipendum obsequeretur.* Ea de causa indigitat eum servum non suum, aut hominis mortalis, sed ipsius Dei viventis. *Daniel serve Dei viventis.* Ut vel hoc pacto ediscerent vernæ, suos revereri Dominos, & in iis non purum hominem, sed Deum.

Dan. 6. 20.

Theodor.
b. I.

Servus Do-
wino recal-
citrans Deo
recalcitrat.

cujus personam referunt, respicere. Videant ergo cuius sceleris ita sint illa perduellia capita, collo contumaci edictis dominorum suorum obniten-tia; quum non tam hominis, quam Dei ipsius voluntati, per vicarios ma-nifestatae, reluctentur. Videant quæ illos inferorum supplicia maneant, cum scriptum sit: *Servus sciens voluntatem Domini, & non faciens vapulabit multis.* Videant & morigeri, quæ illos merces in cœlesti recipienda diribitorio maneat; quando in cunctis actio-nibus suis soli Deo placere studuerint, & illius voluntatem, à domino inferiore intimatam equi.

Lue. 12. 47.

§. II.

Servitus Dominorum sibi repug-nantium omnino implicat.

IV. *V*erum non eo collimant verba Assertoris nostri, nec Do-minium invicem consentientium, aut subalternatorum, sed sibi è diametro repugnantium impugnat: Non enī aut Dominus: *Non potestis DEO servire, & homini;* aut Domino & Dominæ, sed: *Non potestis servire DEO, & Mammo-* **Matt. 6.** *ne.* Implicat unā vitio, & virtuti ope-rari navare, cœlo deditum, & cœno immersum esse.

Quod ut planius evadat sublimio-res facultates adire libet, & ex iis re-pugnantiam, ac impossibilitatem o-stendere. Quæso vos non tam passi-bus corporis, quam animi sequimini.

Et ecce prima tese pandit Philoso-phia, hanc in principio petamus, audia-musque quid dicat: *Contrariorum, in-quit, hac est ratio, ut dato uno tollatur al-*

Ecc 2

terum.

terum. Dato frigore, tollitur calor, data luce fugantur tenebrae; posito odio, evacuatur amor, &c. Contrariorum haec est ratio, ut se invicem internecino petant duello, ut unius interitu imperiet aliud, ut una subsistere spectato vulgari naturae cursu nequeant.

Quod si ita est, uti ratio, & experientia ipsa contestatur, quis repugnantiam diversorum dominiorum in Christo & Sathanam non palpat? Quis luculentiorum oppositionem ac contrarietatem deprehendet, ac Christi, & Belial, spiritus & carnis, vitii ac virtutis? Quae, inquit Apostolus Paulus, conventio Christi ad Belial? Aut que participatio justitiae cum iniquitate? Quae dicit conventio in natura, & qualitatibus? Ille benignus, & misericors; hic crudelis, & immitis. Ille justus ac rectus; hic iniquus, ac perversus; Ille ut castarum mentium amator inhibet fornicationes, immundicias, adulteria, odia &c. hic ad eadem tollicit. Ille aquilae instar superiora petit, in arduis ridiculatur, ceteraque provocat ad volandum pullos suos; hic cœlestia desetens serpentis in morem terrena sectatur, ad easque asseclas suos attrahere, & illis implicare admittitur. Mitte te deorsum. Quae conventio Christi ad Belial in loco? Non convenient in cœlo; quia visus est Sathanas instar fulgoris de cœlis precipitatus. Vidi Sathanam sicut fulgor de cœlo eadentem. Non convenient in mundo, quia ad adventum Christi, Diabolus, seu Princeps hujus mundi eius est foras. Non convenient in una domo: siquidem accinente Psalmista. Non habitabit juxta eum malignus nec permanebunt in iusti anno Reg. 5. 3. te oculos ejus. Intendebant Philistini arcam DEI cum Idolo suo Dagon simul collocare, ac possidere; at DEUS ne-

quaquam id passus, à consortio suo De-
gonem ejecit, idque semel, ac iterum;
Non enim bene convenient, nec in una sede morantur Deus & Idolum; ve-
ritas, ac mendacium; est, & non est.
Multò minus convenient in throno,
humano corde inquam, sed tum pri-
mū ubi Spiritus Domini recessit (a Saul) 1. Reg. 16. 14
exagitavit eum spiritus nequam. Unus al-
teri succedit, una subsistere nequeunt.
Si ibi est spiritus Domini, exulare spiritum
nequam necesse est, & si spiritus
nequam clavum obtinet, spiritum Do-
mini avolare.

Non convenient in habitu, ed quod ille demissionem, hic fastum & arro-
gantiam sapiat. Non in actione: Ille ve-
nit querere, & salvum facere, quod perie-
rat; Hic non venit, nisi ut furetur, & ma-
ster. Ille favonio cœlesti aspirat; hic Bo-
reæ tentationum infestat. Ille vineam
Domini plantat, & ædificat; hic excau-
dit, & diruit. Non in passione: Ille au-
dit vota precesq; fidelium, hic eadem
redit, ac execratur. Quae conventio Christi
ad Belial in omnibus aliis, aut qua Luc
ad tenebras? Eriene potest, ut tam diver-
sis dominorum votis obsecundes. Fie-
rine potest, ut sursum deorsum una fe-
ratis, gemmas & stercora amplexeris,
&c. Ne tu dixeris (concionatur os aure-
um) hoc esse possibile, quando te unus Domini
nubet propriis quodque exui, alter vero
aliena diripere; quando ille tibi imperat ca-
stitatem, iste luxuriam; quando hic tibi ca-
stigationem ventris inducit, ille ebrietatem,
atque delicias, quando te alter omnia ista
jubet dessicere, alter verò inherere atque
inhiare presentibus; quomodo possibile est,
tam contraria haec pariter convenire? Quid
clarius, quid evidenter dici, vel fingi
potest? Sed tamen progrediamur pau-
lulum.

2. Cor. 6.
Diabolus
in omnibus
DEO con-
trariis.

Lxx. 20.

Ian. 12.

Psal. 5. 6.

Reg. 5. 3.

lulum, ad vicinam Philosophia classem Jurisprudentiam dico, & quibus illa argumentis, aut quo nero impossibilitatem evincat videamus.

*Dominium
absolutum
duorum in
idem repug-
nat.*

V. Ista ut idipsum acroama adstruat, propugnat fortiter non dari Dominium duorum in solidum. Impossibile enim est, ut *quem* unus, ac alter plenum sibi jus ven dicet in *esse* unum. Quippe si unus est; alterius esse non potest. Si unus illum dispensat, alteri ad dispensandum eundem nequit quicquam supereft. Quid vero homo? An non numisina signatum: imagine eius, formatum manu illius. Si hoc in *zarium* DEI inferatur, quid ad id habet Diabolus? si è contra is in *marsupium* sum per peccati veroram attraxit, quæ pars DEO manet in illo? Unius sit oportet aut istius, aut illius. Non potest DEO servire, & Mamma Et si vero res aliqua materialis dividì queat, Numisina DEI, seu anima, quæ spiritualis sit, dividi nullo modo potest, utpote partibus omnibus destituta. Ergo: *Nemo potest duobus Dominis servire.*

Auson.

*Guevara
l. 2. Epist. 1.
Sen.*

*Bern. Scard.
ib. 3.*

VI. Ad stipulatur huic Facultati Politica decet regnum non posse capere duos. Nec unquam regni societas cum fide cœpit, aut sine perfidia, & eruo desit. Duo inquit Ausonius *socios non recipiant, amor & principatus, omnisque potestas impatiens consortu erit.* Roma ut primum condita duo habere Imperatores fratres haud potuit, quos unus utri cepit hospitium, Alexandro Macedoni, quum dimidia pars regni à Dario oblatâ esler, reposita: *Nec mundu duos fratres nec Persia duos paitur reges.* In eandem fententiam Tragedus. *Nec regna socium ferre, nec tæda queunt.*

Quin sapientius in una domo fratres inter, & sorores dominium altius, ne dicam bassum, ac supremum subsistere nequit. Meminit Bernardus Scardanus, quod duo fratres Paduenses antiqui generis, & stemmati Familiae Lamineæ dictæ, obambulantes vel peri in villa ad auram captandam inter alia admirationem stellarum prolapsi fuerint; & unus eorum sive joco, sive serio in hæc vota, & verba proruperit: *O si haberem tor boves, quot sidera cerno.* Alter jocum protrahendo, & votum subdit: *O si haberé tale pratum, quantum cœlum, quo te frater ubi tu palceres boves tuos?* Respondit ille in tuo prato. *Quid si ego non permetterem intulit alter.* Replicat primus, *ego per vim palcerem.* Ego, rursus alter, vel mucrone hoc defendarem, sicque à verbis ad verba, à jocis ad iactus pre-

lapsi se invicem interemerunt.

Persimile quidpiam de duabus fertur sororibus, quæ unico gaudentes horto, pro suo quævis genio in eodem operabatur. Et una quidem oleribus intendebat, altera eluentis mappis, ac linteaminibus aliis. Cum ecce illa pluviam suspirat pro suis adaquandis oleribus, ista serenitatem efflagitat. Replacat illa quid petis, supplica pro serenitate, parum interest olerum tuorum. Suscepit ista: *Imo vero parum refert linteaminum, postula una mecum pluviam congruentem.* Atque in hunc modum jurgia protraxerunt, quoad se invicem bene pulsassen. Ita nimis nec regnum, nec domus, nec horus capit duos.

Quod si hæc terrenorum connubiorum, dominiorumque; si fratrum, ac sororum, tum in primis Domini DEI nostri conditio est, nec patitur, nec pati potest contrivalem: *Dominum Deum suum, mandat ipse, adorabit, & illi soli serviet.* Et iterum: *Videts quod ego sim solus, & non sit aliud DEVS preter me.* Dii gentium, et si agnè, compariebantur contrivales, ac amulos; DEUS noster nullo modo. Et utut gratias, ac dona sua libenter ac liberaliter dispensat, gloriam suam & nomen suum neutquam concedit. *Hos est inquit nomen meum, & gloriam meam alteri non dabo & laudem meam sculptilibus.* Quodam illud: *Ego Dominus nec est alius prater me.* Ego sum cui nutat corium, tellus & Oceus, cuius scepterum adorat, quidquid opiam est.

Domi. 6.

Deus. 32.

Isa. 42. 8.

VII. Evincit idipsum utraque facultas ex Jure gentium: omnium, Recepitissimum enim gentium foederatarum pactum est: *Ego amicus amicorum tuorum; inimicus inimicorum tuorum.* Hunc in modum sanxit foedus Josaphat Rex Juda cum Joram Rege Samariæ: *Qui meus es, tuus es; populus meus, populus tuus, & equus meus equus tuus.* Tuus amicus, meus amicus; tuus hostis, meus hostis; quicunque te lacescet me infestabit, quisquis tecum paciscitur, mecum una pactum feriet.

More ac ritu persimili firmaturus pacem Do- *Exod. 23.*
minus cum populo suo, ait: *Ecce ego mitto Angelum meum, qui præcedet te, & est nomen meum in illo.* Quod si audieris vocem eius inimicus ero inimicu tuus, & afflictam affligenter te. Ita homo cum homine, regnum eum regno, DEUS immortalis cum homine mortali pangit foedera; & cur preeor recipiose non idem patret homo cum Domino DEO suo? Novit Sathanam juratissimum esse DEI hostem, cuius membra (cum caput nequeat interneccino odio confestetur; quâ ratione iaq; pacem cū Domino

Ecc. 3 DEO

DEO suo servabit, si cum ipsius inimico communicet, si eundem impugnare detrectet. O amicitia fucata, ac personata! ò servitium ementitum! Emancipat DEUS O M. ejusmodi amphibios ex albo servorum tuorum magni vult nesciri, quam sic amari. Nisi sis inimicus inimicorum Domini, non eris amicus ipsius. *Nemo potest duobus Dominis servire &c.*

VIII. Concludamus, & ad Theosophiam nos postremò recipiamus. Hæc ex natura ipsius debiti & amoris efficacissimis argumentis impossibilitatem hujus dominii demonstrat. Et primò quidem ex eo, quod homo quidquid boni habet, acceperit à Deo ipsum amante, nihil vero à se ipso, vel ab ullo alio citra DEUM. Consequens itaque est, quod nulli obligetur, præterquam soli DEO. Neque enim sibi, vel ulli rei alteri obæratus est adservendum. Ergo totum quantum impendere debet illi, à quo totum quantum possidet, & à nullo alio, partem quampiam mutuavit. Si verò partem alteri impendit jam iniquus est, & quod est DEI, subtrahit ipsi, mundoque, carni, aut Orco consecrat.

Subinde idipsum ex eo stabiliunt, quod Numen optimum prius dilexit hominem, & super omnes creaturas alias ipsum complexus sit. Siquidem totum mundum, & quidquid ejus complexu continetur fecit propter hominem, omnia subiiciendo sub pedibus ejus. Quocirca quum totus mundus de voluntate, ac præcepto Domini subserviat homini, omnesque creature impendant sele eidem modo quo possunt, æquum profecto

est ut vel millies sese eidem Largitori suo consecret, ac illi soli immolet.

Tertiò probant, quod cum DEUS sit summa bonum, nullumque aliud illi suppar inveniri queat; quin imò omne aliud ab eo mancum sit, ac defetuosum, fieri nequit, ut quis tantum bonum complectatur, & non in eo solo conquiescat. Ita enim amandum illud est, ut cetera quævis intuitu ipsius, susque deque habeantur; ita ad illud collimandum, ut alia omnia sequentur. Ergo nec amari illud potest cum alio dispari; nec possideri cum alio multò inferiore.

IX. Tandem idem DEUS qui nos condidit ad imaginem suam, etiam perduellionis reos ab interitu vindicavit. Ipso teste Apostolo Paulo: *Factus est nobis à DEO sanctificatio & redemptio.*

Non sufficiebat tantæ bonitati, quod hominem suis manibus formaverat; nisi etiam sanguine suo ablueret deformatum, restitueret in pristinum gratiæ statum deturbatum. Poterat sane homini alicui alteri in gratia condito, vel

1. Ch.;

Angelo hæc redemptionis nostræ potestas eommunieari; qui non equidem ex rigore justitiae (quia ad hoc exigebatur persona infinita divinitatis) ve-

*Christus
nos redemi
ne amor
scinditur.*

rūm ex divina acceptatione satisficeret, aut satis pateretur. Cur itaque idem factus est Creator, & Redemptor? Audite, ut nodum hunc perbelle dissuat D. Athanasius. *Conveniebat redemp-
tionem fieri per eum, qui natura dominus
erat, ne alium Dominum agnosceremus;
q.d. O homo ne duos paterere Do-
minos, ne duobus obstrictus fores, ne
cor tuum divideres, idem quite crea-
vit, & recreavit. Conveniebat redemptio-*

*D. Athan.
Or. 3. contra
Arian.*

NCHG

*Deus solus
amandus.*

*Hominis
obligatio ad
DBVM a-
mandum.*

nem &c. si alter te creasset, alter vindicasset debito gratitudinis jure, jam huic, jam illi mancipatus fuisses; quod ne eveniret: *Conveniebat redemptionem fieri per eum &c.* si Angelus te redemisset, forsitan eidem tuo vindici plus, quam Creatori detulisses, ideoque conveniebat redemptionem &c. Ita ille: At ego ajo! *Oportebat Redemptionem fieri per eum qui natura Dominus erat.* Siquidem imperium dividi potest, amor dividi non potest. Unus Dominus multos servos habere pollet, unus servus multos Dominos habere non potest. Quia Domini est, servum regere, non amare, servi autem Dominum non regere, sed amare; Imperium dividi potest in multis, amor non potest. Ergo *oportebat redemptionem fieri per eum.* &c

ad templum & DEO litant, sacrificio assistunt, preces decantant, mox ex templo redeentes domum, nundinatur, jurant, pejerant, helluantur, &c. Ergo serviant bene & DEO, & mundo, anima, & corpori, seu daobus Dominis? Ajo hos similesque nisi rationes suas omnes ad DEUM referant, nequaquam DEO exesse deditos esse. Servitium enim Domini stabile, cordiale atque incorruptum sit oportet; non vero personatum, ac mere coloratum, quale ut plurimum in ejusmodi mediastantis mundi deprehenditur. Vix enim alia intentione altaribus advolvuntur, quam ut lucrum illâ luce opulentius reportent, vel alios fallant, vel quidpiam aliud terreni obtineant; adeoque non tam DEUM suum, quam lucrum, fallaciam, felicitatem transitriam invocant, & pro ultimo fine constitutam habent. Si enim verè, & ex intimitis medullis DEO deservirent, Numen optimum in omnibus respicerent, nec tam proclives ad vitia forent. Quod cum plerique negligant, quis eos dicat sinceri uni Domini, aut Deo vero deservire?

Restat itaque ut cum duobus dominis ancillari nequeamus, serio statuamus, cuinam tandem studia deferaimus. Quanquam quid dico? Pridem id ipsum fecimus, cùm eidem nos in lacro baptismate authoravimus. Tum enim ejurato Sathan, ac operibus ejus nos ejdem totos quantos obstrinximus, totos quantos in servos perpetuos addiximus. Si ergo jugum ipsius excutimus perduelliōis rei facto ipso arguimur; nec aliud quidpiam, quam supplicia in desertores ac trans fugas

Bern. serm.
83. in Cant

Divinus
amor profa-
num expellit

Aug. ser. 14.
8. 7. in festo
SS. tom. 10.

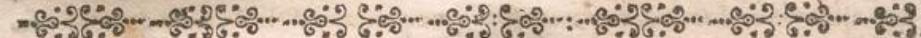
Causam hujus assignat D. Bernardus, quod Divinus amor ubi venerit, ceteros in se omnes traducat, & captivet affectus. Unde qui profano incensus est amore, divino convincitur destitutus; qui si adesset, illum nullo negotio expelleret, & totum affectum uni soli manciparet. Idecirco recte monet S.

Augustinus: si vis esse templum veritatis, frange idolum falsitatis. Lumen in cor tuum si placet, intrat arca Testamenti, & ruerat dagon, hoc est Christum intro in tuum pectus admitte, & foras exige Dagonem, cum nequeas utrumque pariter retinere. Hallucinantur itaque, & toto caelo exerrant, qui suum in duos Dominos affectum partiuntur, aut partiri posse ominantur.

X. Dicet hic quispiam: Contrarium in bene multis quotidiana experientia colligimus; qui DEO, & mundo vel etiam Diabolo deserviunt. Mane eunt

fugas constituta præstolari possumus. Non aliud inquam, quam ergastulum ipso Tulliano multò horribilius, quam forcipes ignitas, & flammam nullo ævo sopiendam; quam Ixionis rotam cruciatum circulo nunquam non recurrentem, quam mortem in

ipsis tormentis semper reviviscentē. Ea itaque ne nos tangant serviamus Domino DEO soli, omnia ad illius gloriam dirigentes; abrenuntiemus adversarii ejus, nosque totos cum corpore & anima eidem consecremus. Amen.

CONCIO XLIV.

IN DOMINICA XV. POST PENTECOSTEN.

Ecce defunctus efferebatur. Luc. 7.

ARGUMENTUM.

MORS PÆDAGOGA.

I. M. manuel Come-
nus Imperator O-
rientis in libello
de ingenua Edu-
catione, Cæsareæ
lucubratione di-
vulgato, exibilat,
& fugillat ternas, cœteras inter, aulæ
Magistras A. Prima erat Pulcheriæ
Augustæ talpæ fororia, & luminibus
prositus orbata. Altera Flaccillæ fœmi-
næ consularis Romanæ, & hæ sur-
dastra. Tertia Pelagiæ matronæ nobis-
sime, & ipsa muta.

Has ille à Iuventutis proba institu-
tione eliminat, & centoculas, ac cen-
tolinguas succenturiat. Actum de pue-
to credit; nisi Argum quempiam, qui
mores ipsius observet naetus fuerit.
Actum de eo in cuius avia, ac devia in-
quisitum non fuerit; actum de illo eti-

am, quem Chyron quispiam salutari-
bus monitis non instruxerit, & exorbi-
tantem quæ verbis, quæ verberibus
non castigaverit.

Ego nihil ominus, salvâ majestate
Cæsareâ, censeo luscum etiam, ac sur-
dum, mutumque, vel unâ omnibus his-
ce sensibus privatum Pædagogi officio
ritè fungi posse, immo nullum aptio-
rem eo inveniri. Et hunc si quispiam de
nomine ipsum nosse exardescit, Mors
est. Hanc ut cœcam ad formas, & co-
lores dignoscendos, surdam ad preces
exaudiendas, mutam ad præcavendum
esse constat; ita optima præstantissi-
maque teste Isidoro Pelusiota est Ma-
gistra. Mors, ait ille, est frenatrix affetu-
um, custos morum, Pædagoga vita. Cum Ep. 113.
Itaque permulti licentius exorbitent,
hisce ego, & imprimis studiosæ juven-
tuti cursum suum auspicianti, candem
Pæ-

Mors Pæ-
dagoga vñ-
ta.

Isid. Pelus.